

исповѣдѣхъ му безъ да предлага
въпросы безразсѣдны, дава наста-
вленіята си, и, на конецъ, като
възлага на главѣхъ му епитрахи-
лѣхъ, знакъ на священническыйтъ
му санъ, произноси разрѣшителнѣ-
хъ молитвѣхъ во имя І. Христа, на
когого е служителъ. Тази исповѣдъ,
въ коѣхто всичко е уважаемо, свя-
то, достоѣпно, не може, както рим-
ската, да ся порицава, нито ся е,
дѣйствително, порицала нѣкога. Въ-
това учрежденіе, както и въ всич-
кытъ другы на православно-въсто-
чнѣхъ църквѣхъ, всичко носи печатъ
на истинно христіанскый духъ
и напoмнюва първытъ времена на
христовѣхъ църквѣхъ. Въ исповѣдъ-